

Arrest

**nr. 179 258 van 13 december 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: X
tegen:**

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X en X, op 22 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 12 februari 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 11 april 2013, met kennisgeving op 22 april 2013, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.02.2013 werd ingediend door:

B., V. (R.R.: (...))

geboren te Fushe Kosovo op 03.01.1979

en echtgenote:

B. S. (R.R.(...))

geboren te Vucitrn op 02.03.1978

wettelijke vertegenwoordigers van:

B. M. geboren te Prishtina op 12.12.1996

B. E. geboren te Fushe op 15.06.2000

B. S. geboren te Prishtina op 5.3.2003

nationaliteit: Kosovo

adres: Blauwstraat 40 2850 BOOM

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 05 september 2008 in België verblijven, vanaf hun aankomst in de Belgische samenleving ten zeerste werk zouden gemaakt hebben van de integratie in de Belgische samenleving waarin zij zich weldegelijk zouden geprofileerd hebben en niet onopgemerkt zouden gebleven zijn, taalcursussen volgden en reeds zeer goed de Nederlandse taal beheersen (zie verklaringen van medewerkers cbe open school; zie voor B. V.: "Bewijs inschrijving op wachtlijst Nederlands Alfa start" afgegeven door cbe open school vzw op 24 maart 2009; "Attest van de leerloopbaan" afgegeven door cbe open school vzw op 16 maart 2010; "Deelcertificaat van de Module NT2 ALFA R1-1.1 Breakthrough - Basisniveau Start" afgegeven door cbe open school vzw op 13 oktober 2009; "Deelcertificaat van de Module NT2 ALFA R1-1.1 Breakthrough - Basisniveau 1" afgegeven door cbe open school vzw op 25 januari 2010; "Deelcertificaat van de Module NT2 ALFA R1-1.1 Breakthrough - Basisniveau 2" afgegeven door cbe open school vzw op 31 maart 2010; "Deelcertificaat van de Module NT2 ALFA R1-1.1 Breakthrough - Basisniveau 3" afgegeven door cbe open school vzw op 01 juli 2010; "Deelcertificaat van de Module NT2 Alfa Breakthrough 7 afgegeven door cbe open school vzw op 13 mei 2011;

"Attest van taalstage" afgegeven door cbe open school Mechelen op 10 mei 2012; "Taalstage overeenkomst" afgegeven op 16 februari 2012; "Inschrijvingsformulier" schooljaar 2011/2012 afgegeven door cbe open school Mechelen op 06 september 2012; voor B. S.: "Deelcertificaat van de Module NT2 ALFA R1-1.1 Breakthrough - Basisniveau Start" afgegeven door cbe open school vzw op 27 november 2009; "Deelcertificaat van de Module NT2 ALFA R1-1.1 Breakthrough - Basisniveau 1" afgegeven door cbe open school vzw op 25 januari 2010; "Attest van de leerloopbaan" afgegeven door cbe open school vzw op 16 maart 2010; "Deelcertificaat van de Module NT2 ALFA R1-1.1 Breakthrough - Basisniveau 2" afgegeven door cbe open school vzw op 31 maart 2010; "Deelcertificaat van de Module NT2 ALFA R1-1.1 Breakthrough - Basisniveau 3" afgegeven door cbe open school vzw op 01 juli 2010; "Deelcertificaat van de Module NT2 Alfa Breakthrough 4 afgegeven door cbe open school vzw op 18 november 2010; "Deelcertificaat van de Module NT2 Alfa Breakthrough 6 afgegeven door cbe open school vzw op 13 mei 2011; "Deelcertificaat van de Module NT2 Alfa Breakthrough 7 afgegeven door cbe open school vzw op 23 juni 2011; "Attest van taalstage" afgegeven door cbe open school Mechelen op 30 juni 2012), dat de heer V. B. een inburgeringscontract afgesloten heeft (zie "Inburgeringscontract" afgegeven door Onthaalbureau PRISMA vzw aan V. B. op 21 april 2009; "attest van aanmelding" op naam van V.B. afgegeven door Onthaalbureau PRISMA vzw op 21 april 2009), dat de heer V. B. een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde (zie "Attest van deelname Cursus Maatschappelijke Oriëntatie afgegeven door Inburgering Provincie Antwerpen), dat de heer V.B. vrijwilligerswerk verricht (zie krantenartikel uit Gazet van Antwerpen van 03 april 2012, verklaring medewerker "Kom Mor Binne"), dat mevrouw B. S. vrijwilligerswerk verricht bij Oxfam wereldwinkel (zie verklaring door medewerker van Oxfam Wereldwinkel Boom), dat betrokkenen werkbereid zijn (zie "VDAB-traject naar werk" op naam van B. S. afgegeven door VDAB op 27 oktober 2010; "Jobaanbiedingen voor u" afgegeven aan de heer V.B. door de VDAB op 03 oktober 2012), zicht op werk zouden hebben in geval van regularisatie, als aangename en gedreven personen zouden gewaardeerd worden door hun Belgische vrienden en kennissen, dat zij een zeer diepe indruk nalaten en dat de Belgische gemeenschap een voorbeeld aan hen zou kunnen nemen, zich steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische

bevolking en een grote vrienden- en kennissenkring zouden uitgebouwd hebben, getuigenverklaringen voorleggen, dat de kinderen een uitermate grote wilskracht betuigen om zich aan te passen en vrienden te maken, dat de ouders zich zouden inlaten met de schoolse en buitenschoolse activiteiten van hun kinderen en dat M. B. van 27 augustus 2012 tot 31 augustus 2012 vrijwilligers werk deed (zie "Organisatie-nota voor vrijwilligers" afgegeven door Boom stroomopwaarts op 31 juli 2012), verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 05 september 2008, op datum van 20 februari 2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Op 17 maart 2009 dienden betrokkenen een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 05 mei 2009 werd dit beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daar het laattijdig en bijgevolg onontvankelijk was. De duur van de procedure - namelijk 8 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen voor al die tijd dat zij al in België verbleven op geen enkele wijze in aanraking gekomen zijn met het gerecht en zij een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten (zie "Schoolattest onthaalklas anderstaligen" op naam van B.M. afgegeven door KTA Wollemarkt op 18 augustus 2010; "Schoolattest" op naam van B. M. afgegeven door S.S.B.O.G.O. De Beemden op 26 september 2011, 14 november 2012 en 10 december 2012; "Attest gevolgde leerjaren" op naam van B. M. afgegeven door S.S.B.O.G.O. De Beemden alsook "Overzicht loopbaan"; "Verklaring" op naam van E. B. afgegeven door vzw Sint-Berchmansinstituut op 26 september 2011; "Schoolattesten" op naam van E. B. afgegeven door vzw Sint-Berchmansinstituut; "Verklaring" op naam van S. B. afgegeven door Vrije Basisschool "De Wingerd Terhagen" op 13 november 2012; "Schoolattest" op naam van S. B. afgegeven door Vrije Basisschool "De Wingerd Terhagen" op 10 december 2012), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

De bewering als zouden de kinderen van betrokkenen enkel en alleen het Nederlands machtig zijn is vrij ongeloofwaardig aangezien beide ouders anderstalig zijn en de kinderen voor de komst van de familie naar België reeds meerdere jaren in hun herkomstland woonden. Het jongste kind was reeds 5 jaar en 6 maanden oud toen de familie in België aankwam. Volgens de raadsheer van betrokkenen zouden de kinderen het Belgische onderwijssysteem gewoon zijn en zich niet of moeilijk kunnen aanpassen aan een totaal ander onderwijssysteem. Deze bewering wordt echter totaal niet onderbouwd, bovendien hebben zeker de oudste kinderen reeds onderwijs gevolgd in het land van herkomst waardoor het onderwijssysteem voor hen niet nieuw zou zijn.

Meester Keulen verwijst naar het Kinderrechtenverdrag maar verduidelijkt niet welk artikel van dit verdrag zou geschonden worden bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Een loutere verwijzing zonder enige onderbouwing kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

De raadsheer van betrokkenen stelt dat zij de aanvraag niet kunnen richten vanuit hun land van herkomst omdat hun leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Wat de vermeende schending van dit artikel 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22 december 1999. De wet van 22 december 1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen beweren dat een terugkeer in dit stadium van integratie onwenselijk en onmogelijk zou zijn en dat dit voor hun werkelijk een trauma zou betekenen. Zij hebben echter op geen enkele concrete wijze aangetoond dat zij de aanvraag niet kunnen indienen in hun land van herkomst. De loutere bewering dat zij een trauma zouden oplopen is onvoldoende.

Op 11 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten hoofdens beide verzoekers. Dit vormen de tweede en derde

bestreden beslissingen. Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod hoofdens beide verzoekers. Dit vormen de vierde en vijfde bestreden beslissingen.

Deze luiden:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van Van den Hende Lisbeth, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

B., S. geboren te Vucitrn op 02.03.1978, nationaliteit Kosovo

**volgens paspoort: C. S. geboren te Vucitrn op 02.03.1978*

En kinderen:

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 07 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 20 februari 2009. Op 17 maart 2009 diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 05 mei 2009 werd dit beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daar het laattijdig en bijgevolg onontvankelijk was.

Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend op 12 februari 2013 werd onontvankelijk verklaard op datum van 11 april 2013.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 januari 2013, haar betekend op 31 januari 2013.

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 januari 2013, haar betekend op 31 januari 2013.”

En:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van Van den Hende Lisbeth, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

B., V. geboren te Fushe Kosovo op 03.01.1979, nationaliteit Kosovo

**volgens paspoort: B., V. geboren te Prishtina op 03.01.1979*

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 07 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 20 februari 2009. Op 17 maart 2009 diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 05 mei 2009 werd dit beroep

verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daar het laattijdig en bijgevolg onontvankelijk was.

Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend op 12 februari 2013 werd onontvankelijk verklaard op datum van 11 april 2013.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 januari 2013, hem betekend op 31 januari 2013.

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

O 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 januari 2013, hem betekend op 31 januari 2013."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve wijst de Raad ter terechtzitting op hetgeen volgt:

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet enkel voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (RvS 25 maart 2013, nr. 222 969).

Ter terechtzitting wijst de Raad de raadsman van de verzoekende partij op het feit dat de vierde en vijfde bestreden beslissingen, zijnde de opgelegde inreisverboden werden ter kennis gegeven op 22 april 2013 en dat deze werden opgelegd voor een termijn van drie jaren. Dit heeft tot gevolg dat door de kennisgeving de termijn van drie jaren inmiddels zijn verstreken en de gegeven inreisverboden zijn komen te vervallen. De Raad vraagt verzoekers hun belang in de mate dat het beroep gericht is tegen de vierde en vijfde bestreden beslissingen aan te tonen.

2.2. Ter terechtzitting stelt de raadsman van de verzoekers dat zij akkoord gaan geen belang meer te kennen bij hun beroep gericht tegen het inreisverbod.

2.3. De termijnen in de opgelegde inreisverboden zijn verstreken. Verzoekers tonen niet aan nog een actueel belang te hebben bij voorliggend beroep, dat derhalve onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in wat zij een eerste en tweede middel noemen maar feitelijk hun enige middel is het volgende aan:

"Verzoekers menen het volgende middel te kunnen aanvoeren tegen de motivering van de bestreden beslissing:

Eerste en tweede middel

Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen Wet 29 juli 1991). Meer bepaald de materiële motiveringsplicht en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur; Zorgvuldigheidsplicht.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De Minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

In haar negatieve beslissing stelt verwerende partij dat het feit dat verzoekers geïntegreerd zijn, duurzame sociale bindingen hebben opgebouwd, hun centrum van belangen hier hebben, één der landstalen hebben aangeleerd e.d. niet verantwoorden dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf in België indienen.

Verzoekers verblijven al méér dan 4 jaren in België, zijn altijd bereid geweest om te werken teneinde in hun levensonderhoud te voorzien.

Bovendien hebben verzoekers duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden en kennissenkring opgebouwd.

Hun kinderen lopen school in België en zijn gewoon aan het onderwijssysteem alhier.

Een terugkeer naar het land van herkomst zal een schending zijn van met het Kinderrechtenverdrag, meer bepaald art.3 van dit Verdrag dat de belangen van het kind vooropstelt.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de Zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 1 1.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van deze bepaling onontvankelijk wordt verklaard, omdat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag niet kunnen indienen

via de gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. Hierbij verduidelijkt de verwerende partij waarom de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als buitengewone omstandigheid in de zin van genoemde bepaling.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Zoals uit de in punt 1 geciteerde eerste bestreden beslissing blijkt, heeft de verwerende partij de aanvraag in casu onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet met betrekking tot de grond van de aanvraag wijzen op volgende elementen:

- langdurig verblijf, volgens hen sedert 2008 en legaal door de ingediende asielaanvraag en de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet
- vraag tot gelijkschakeling met regularisatiewet
- integratie van hun zelf en de kinderen met duurzame sociale bindingen op alle vlakken, ook met taalkennis, met intense inmenging onder de Belgische bevolking en een grote vrienden en kennissenkring
- vrijwilligerswerk, kans op tewerkstelling
- goede indruk nalaten op Belgische bevolking
- blanco strafregister.

Verzoekers maken een onderscheid wat de elementen betreffen die de ontvankelijkheid van de aanvraag raakt.

Wat de ontvankelijkheid betreft, zijnde de door hen omschreven uitzonderlijke omstandigheden zetten verzoekers in hun verzoek uiteen, naast de uitlegging van het begrip buitengewone omstandigheden, dat een terugkeer naar hun herkomstland een ernstig gevaar betekent voor hun leven en artikel 3 EVRM en artikel 1 van het "Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing aangenomen te New York op 10 december 1984" en op de buitengewone ongemakken die niet in verhouding zouden staan met het beoogde doel en beoogde gevolgen. Tevens wijzen zij op de criteria van de wet van 22 december 1999 (Regularisatiewet). Bovendien zou een terugkeer door hun integratie al hier traumatisch zijn: zij verblijven geruime tijd legaal in België, er is goede integratie, ze spreken de Nederlandse taal en kunnen onmiddellijk tewerkgesteld worden. Tevens wijzen zij op het schoolgaan van de kinderen die enkel het Nederlands zouden machtig zijn. Hun terugkeer brengt een ernstige breuk in hun opvoedingspatroon met zich mee en is pedagogisch onverantwoord. Zij verwijzen naar hun "actueel" legaal verblijf.

Zoals blijkt uit de geciteerde eerste bestreden beslissing antwoordt de verwerende partij op al deze elementen.

De bestreden beslissing stelt terecht dat de elementen die de integratie betreffen, en waarbij alle stukken worden besproken, elementen zijn die de grond van de zaak raken en pas aan bod kunnen komen indien er vastgesteld wordt dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, wat in casu niet het geval is. Dat de terugkeer een trauma zou zijn is niet bewezen.

Wat het schoolgaan van de kinderen betreft stelt de eerste bestreden beslissing dat dit niet een buitengewone omstandigheid is nu niet aangetoond is dat de kinderen een gespecialiseerd onderwijs behoeven. Het gegeven dat de kinderen enkel Nederlands zouden spreken acht de verwerende partij ongeloofwaardig. Ondermeer omdat het jongste kind ouder dan 5 jaren was toen ze met haar ouders naar België kwam en de ouders anderstalig waren. De bewering dat de kinderen zich niet of moeilijk zouden kunnen aanpassen aan een ander onderwijssysteem is niet onderbouwd. Verder halen verzoekers het Kinderrechtenverdrag aan, evenwel zonder te preciseren welk artikel ervan wordt bedoeld.

De eerste bestreden beslissing wijst er voorts op dat de regularisatiewet van 1999 een enige en unieke operatie was, niet van toepassing op verzoekers aanvraag.

De eerste bestreden beslissing wijst er ook op dat een schending van artikel 3 EVRM slechts in buitengewone omstandigheden voorhanden is en in casu niet wordt gestaafd door enig begin van bewijs en dat hetzelfde geldt voor artikel 1 van het Verdrag tegen foltering.

De bestreden beslissing stelt aangaande het verblijf van verzoekers in België dat in de asielprocedure, begonnen op 5 september 2008 een beslissing door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd genomen op 20 februari 2009. De duur was dus niet van dien aard dat deze als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt aldus dat de verwerende partij geantwoord heeft op alle aangehaalde buitengewone omstandigheden. De motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn correct en kennelijk redelijk.

Door hun elementen van integratie, het houden van sociale duurzame bindingen, het stellen dat verzoekers al meer dan vier jaren in België verblijven, werkwilg zijn, een grote vriendenkring en kennissenkring hebben opgebouwd, de kinderen hier schoollopen en gewend zijn aan het Belgisch schoolstelsel tonen verzoekers geen onwettigheid van de genomen bestreden beslissingen aan.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om deze bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige volstaat de vaststelling dat verzoekende partijen geen andere grieven uiten, evenmin grieven gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissingen.

3.3. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk wat de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN